

Sygnatura akt VI W 445/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014 roku

sprawy przeciwko U. W. córce A. i J. z domu (...)

urodzonej (...) we W.

obwinionej o to, że

w dniu 04.07.2013 r. o godz. 09:26 na ul. (...) we W. kierując pojazdem marki F. o nr rej. (...) przekroczyła dopuszczalną prędkość na tym odcinku drogi o 28 km/h uzyskując prędkość według wskazania fotoradaru 78 km/h, czym nie dostosowała się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym.

tj. o czyn z art. 92a kw

I. uznaje obwinioną **U. W.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 a kw i za to na podstawie art. 92 a kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinioną kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza jej opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił co następuje:

U. W. jest właścicielem samochodu osobowego marki F. o nr rej. (...).

W dniu 4 lipca 2013 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 09:26, na ul. (...) we W. poruszała się z prędkością 78 km/h. Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

Straż Miejska wezwała U. W. do złożenia oświadczenia poprzez wskazanie czy pojazd w w/w czasie prowadziła osobiście lub ewentualnie poprzez wskazanie komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania.

W pisemnych odpowiedziach z dnia 7 października 2013 roku i 27 października 2013 roku U. W. stwierdziła, iż nie jest w stanie podać danych osoby, która w dniu 4 lipca 2013 roku o godzinie 09:26 kierowała samochodem marki F. o nr rej. (...), z uwagi na fakt, iż zdjęcie wykonane przez fotoradar jest niewyraźne, a zatem nie może ona rozpoznać osoby, która kierowała wówczas samochodem. U. W. wskazała również, iż należącym do niej pojazdem mogło w dniu zdarzenia kierować kilka osób.

Straż Miejska złożyła wniosek do Urzędu Miasta W. o udostępnienie danych dotyczących wizerunku U. W. z ewidencji wydanych i unieważnionych dowodów osobistych. Na podstawie przekazanego wizerunku twarzy U. W., Straż Miejska skierowała wniosek o ukaranie U. W. za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw.

dowód:

- wydruk pomiaru prędkości, k. 4
- wezwanie Straży Miejskiej do złożenia oświadczenia, k. 6, 8, 9
- pisma U. W., k. 5, 6
- wizerunek twarzy U. W. udostępniony przez Urząd

Miasta W., k. 5

W nadesłanych do Straży Miejskiej pismach z dnia 7 października 2013 roku oraz 28 października 2013 roku obwiniona U. W. wskazała, iż nie jest w stanie określić kto był kierowcą samochodu marki F. o nr rej. (...) w dniu 4 lipca 2013 roku o godzinie 09:26, ponieważ zdjęcie zrobione przez fotoradar, które otrzymała od Straży Miejskiej jest niewyraźne. Stwierdziła, iż bez identyfikacji osoby na zdjęciu nie jest w stanie określić, kto był kierowcą samochodu, ponieważ nie prowadzi ewidencji osób, którym użycza samochód.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż fakt popełnienia wykroczenia przez kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...) w dniu 4 lipca 2013 roku o godzinie 09:26 we W. jest bezsporny. Sąd wykorzystał w tym zakresie niebudzącą żadnych wątpliwości dokumentację procesową w postaci pomiaru prędkości dokonanej przez fotoradar. Fakt popełnienia przedmiotowego wykroczenia nie był również kwestionowany przez obwinioną U. W. .

Nie budzi także żadnych wątpliwości Sądu fakt, iż osobą kierującą pojazdem w chwili zdarzenia była obwiniona U. W.. W tym zakresie Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci wydruku pomiaru prędkości oraz wizerunku twarzy U. W. udostępnionym przez Urząd Miasta W.. Na zdjęciu wykonanym przez fotoradar widnieje twarz obwinionej U. W.. Pośrednio również jej strach przed stawiennictwem w Sądzie i możliwością bezpośredniego porównania jej wizerunku ze zdjęciem widniejącym na wydruku z fotoradaru, potwierdza wyżej zaprezentowaną tezę Sądu.

W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z brzmieniem przepisu art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012. 1137 j.t.) prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5:00 - 23:00 wynosi 50 km/h. Przechodząc na grunt analizowanej sprawy uznać należy, iż taka prędkość jest dopuszczalna na ul. (...) we W..

Wykroczenie określone w art. 92a kw chroni porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Zachowanie sprawcze polega na niestosowaniu się do ograniczenia prędkości. Niestosowanie się sprowadza się zaś do niepodporządkowania się ograniczeniom prędkości, w którego rezultacie dochodzi do przekroczenia jej dopuszczalnych granic. Ograniczenie prędkości wynikające z ustawy - Prawo o ruchu drogowym obowiązuje na drogach publicznych, w strefie zamieszkania i strefach ruchu i tam może dojść do popełnienia tego wykroczenia przez naruszenie ustawowego ograniczenia prędkości. Sprawcą czynu zabronionego spenalizowanego w art. 92a kw może być tylko osoba prowadząca pojazd. Jest to zatem wykroczenie indywidualne właściwe. Wykroczenie to, zgodnie z brzmieniem art. 5 kw, może być popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy sprawa, Sąd doszedł do przekonania, iż swoim zachowaniem obwiniona U. W. wyczerpała znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 92a

kw. Obwiniona kierując samochodem marki F. o nr rej. (...) w dniu 4 lipca 2013 roku o godzinie 09:26 na ul. (...) we W. przekroczyła dopuszczalną prędkość 50 km/h prowadząc pojazd z prędkością 78 km/h.

Uznając sprawstwo i winę obwinionej w zakresie zarzucanego jej czynu, Sąd doszedł do przekonania, iż karą adekwatną do stopnia winy obwinionej i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu, będzie kara grzywny w wysokości stu złotych.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw, bacząc w szczególności, aby wymierzona kara była adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu oraz aby rzezona kara spełniała swoje cele w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. W ocenia Sądu takie warunki spełnia wymierzona obwinionej kara 100 złotych grzywny.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie, że dopuszczając się przekroczenia prędkości o 28 km/h obwiniona zagrażała bezpieczeństwu i porządkowi w ruchu drogowym. Nie należy tracić z pola widzenia faktu, iż obwiniona dopuściła się wykroczenia, którego popełnianie jest nagminne na obszarze miasta. Zignorowała ona nałożony na nią z mocy ustawy obowiązek przestrzegania dopuszczalnej prędkości podczas kierowania pojazdem, a zatem elementarne zasady obowiązujące w ruchu miejskim.

Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 100 złotych grzywny będzie współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinioną. Pozwoli jednocześnie na osiągnięcie celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, poprzez napiętnowanie w oczach społeczeństwa czynu, którego dopuściła się obwiniona. Uzmysłowi również obwinionej karygodność jej zachowania.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec obwinionej instytucji choćby częściowego zwolnienia od ponoszenia kosztów sądowych. Wobec powyższego Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa przedmiotowe koszty w całości i wymierzył jej opłatę w wysokości przewidzianej przez art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.